

MENSELIJK MEISJE ONTVOERD IN BAAN OM DE AARDE

Het redden van Andrea Suriko Takahane

Van de razende wind en de golven van de Stille Oceaan

VERNIEUWD DOOR Swarùu'Papri'Ānanda van Erra

Minder dan 10 minuten na het verlaten van de aardbaan waren Suzy en Devil Girl op de eindnadering in het hangardek op de Viera.

- ILS geactiveerd (Instrument Landing System), Suzy A.I. werd geleid door de naderingscomputer van de Viera nadat ze waren geïdentificeerd als bevriende ruimteschepen met behulp van het IFF-identificatiesysteem (Identification Friend or Foe).

De enorme wigvormige Viera verloor al snel zijn vorm om een eindeloze muur te worden vol met ontelbare schijnende lichten, elk van hen een venster. In het midden van de muur was er een horizontale lichtstraal en naarmate we dichterbij kwamen. Ik kon zien dat het veranderde in een lange opening, de deuropening naar de hangardekken. Toen we bij de rand kwamen en er overheen gingen gloeide en fonkelde een blauwe lichtmuur rondom de opening licht terwijl Suzy en Devil Girl het krachtveld passeerden dat de atmosfeer binnen houdt.

- Hoofdmotorturbines uit, taxi-hover-mode actief die de zwaartekracht opheft, voorwaartse snelheid op het dek 15 km/u en inertiedempers op 5%.

Ik kon toen de lijnen van gele lichten op het dek zien, zo'n 10 meter onder me, die me naar mijn uiteindelijke parkeerplaats leidden. Ze lopen op de grond van waar ik ben en ze branden achter elkaar weg in de verte naar de plaats waar ik moet parkeren. Ik volgde ze naar de verste muur van de hangar bij een van de hoofddeuren naar de biosfeer, waarnaast ik meestal parkeer. Toen Suzy aankwam zweefde ze zo'n 4 meter boven het dek, stopte en draaide zich 180° om naar de ingang van de hangar, klaar om weer op te stijgen.

Ik greep met mijn linkerhand de knoppen voor het landingsgestel uiterst links van mijn pilootenconsole en drukte op alle drie de rechthoekige schakelaars, één boven in het midden (neuswiel) en twee onder aan de zijkanten (hoofdlandingsgestel) die een driehoek vormden. Ze gloeiden rood op toen het landingsgestel naar beneden begon te gaan, met een luide plof en toen werden ze wit om aan te geven dat alle drie de "driewielers" veilig naar beneden waren toen er een duidelijke dreun te horen was.

- Suzy A.I. vroeg in audio: "Landingsgestel uit! Dek vrij voor landing!"

Toen pakte ik met mijn linkerhand mijn collectieve gashendel en bewoog hem heel langzaam naar beneden tot ik voelde dat het landingsgestel het dek raakte en de ophanging en schokdempers Suzy's volle gewicht begonnen te dragen. Ik bracht het helemaal naar zijn rustpositie en zette de zwaartekracht-annulatoren op 'off'.

Met mijn rechterhand reikte ik naar de bedieningsknoppen en knoppen op mijn hoofdconsole cluster, helemaal rechts en bovenaan:

- Zwaartekracht-annulerende motoren 'uit',
- Hoofdmotorturbines vastgezet en 'uit',
- Reactoren vastgezet en op 'idle-stand-by',
- Inertiedempers 'uit',
- Navigatie en controle 'uit',
- Kajuit schijnwerpers 'aan',
- Interne schijnwerpers 'aan',
- Hoofdklep daalt met een elektrische plof terwijl een elektro-hydraulisch systeem hem beweegt,
- en tenslotte een geluid dat aangeeft dat het het dek heeft geraakt.

Suzy A.I. vraagt opnieuw:

- "Dock-in procedure compleet."

Ik stond op uit mijn stoel en rechts van mij zag ik Capt. Khila's Devil Girl ook aanmeren en al op het dek staan. Ik ging de brug uit door de pneumatische schuifdeur en liep naar het hoofdvrachtruim en de toegangshelling en eenmaal daar liep ik half naar beneden.

Ik zag Kapitein Khila van zijn schip naar beneden komen en mijn kant opkijken en verschillende Alfrataanse medische officieren met een brancard naar me toe rennen. Ik verwelkomde hen terwijl ik door Suzy's gang liep in de richting van de zwaartekracht buis transporter kamer waar mijn gasten zaten te wachten. Ze zaten nog steeds op de grond, de kapitein lag met zijn gezicht naar boven op schoot bij zijn dochter. Hij leefde nog maar was bewusteloos. Het Alfratees medisch personeel, dat er volledig menselijk uitzag, controleerde hen allemaal en ze waren allemaal in goede conditie, behalve de kapitein. Ze hadden allemaal onderkoeling, vooral het kleine meisje, maar niet levensbedreigend. De kapitein daarentegen had een zware hersenschudding; hij ademde nog maar zijn longen waren gevuld met zeewater. Hij had ook verschillende gebroken ribben; één had een long ernstig doorboord en meerdere inwendige bloedingen.

Het personeel legde hem voorzichtig vast in de brancard en ze droegen hem het schip uit, met zijn dochter, Suriko, huilend naast hem fluisterend:

- "に子供が一人いる "しない 船上に子供が一人いる "で ください 船上に子供が一人 いる "... Hitori ni shinaide kudasai - "laat me alsjeblieft niet alleen." steeds maar weer.

Ze namen hem mee de helling af naar Viera's medische installaties. De 4 overgebleven bemanningsleden waren gezond en bleven geschokt naast het schip staan, samen met Kapitein Khila en mijzelf en 2 andere Taygetan piloten.

Plotseling drong het tot hen door dat ze op een 'ongewone plaats' waren. Eerst één, dan de anderen begonnen rond te kijken, durfden niet eens te lopen, of nauwelijks en ze stonden daar als geplant op één plaats.

Een van hen zei in verbazing:

- なん - "て... "こったい 船上に子供が一人いる " ?! ...Nantekotta i ?! ... "Wat krijgen we nou?!"

Toen ze om zich heen keken, leek het alsof hun ogen uit hun hoofd wilden springen. Ze keken naar Suzy naast hen, daarna het Duivelse Meisje, gevolgd door een rij van andere soortgelijke geparkeerde sterrenschepen. De muren van de hangars zijn wit, maar vol met apparatuur, meestal geel en gereedschapskisten overal. De vloer is donkergrijs-zwart met gele voeringen en afbakeningen en het plafond is donkergrijs, vol met ventilatieschachten voor apparatuur, gele kranen op hun rails vol met schijnwerpers. In de hangar reden kleine witte en gele voertuigen rond en het was er druk met mensen en onderhoudsploegen die aan de gevechtsruimteschepen werkten en er onderhoud aan pleegden.

Maar wat hun aandacht het meest trok waren de schepen, vooral Suzy en het Duivelse Meisje, zij aan zij. Schepen, dingen en apparatuur die ze nog nooit eerder hadden gezien. Ze gingen met hun vingers langs Suzy en raakten de romp aan om het in hun gedachten nog echter te maken! Alles in stilte.

Uiteindelijk trok de ingang van de hangar hun aandacht, één van hen vroeg me:

- 見に行ってもいいですか その方向に子供が一人いる "行きます。って... "もい 船上に子供 が一人いる "い 船上に子供 が一人いる "で すか その方向に その方向に方向に子供が一人いる "? - Mi ni itte mo īdesu ka sono hōkō ni? ... "Kan ik in die richting gaan kijken?".

En ik antwoordde:

- は今安全です い 船上に子供が一人いる ", もちろん - ", 行きます。って... "みよう - Hai , mochiron, Itte miyou ... "Ja natuurlijk, laten we daarheen gaan."

We liepen allemaal in stilte naar de ingang van de hangar, terwijl de mannen verbaasd om zich heen keken. Een ander stelde de vraag die geen ander durfde te stellen:

- 私は今あなたが医療援助を受けることができるとこたちは今安全です今どこに子供が一人 いる "い 船上に子供が一人 いる "ますか その方向に ? - Watashitachi wa ima doko ni imasu ka?... "waar zijn we nu?"

en ik antwoordde:

- あなたは今安全ですもう地球上に子供が一人いる "に子供が一人いる "い 船上に子供が一人 いる "ません - ". - Anata wa mō chikyū-jō ni imasen... "je bent niet langer op aarde".

- あなたは今安全ですヴィエラにいますに子供が一人いる "い 船上に子供が一人いる "ます . - Anata wa vu~iera ni imasu ... "Je bent in de Viera"

- みたい 船上に子供が一人いる "で す, 軌道上に子供が一人いる "の方向に宇宙ステーション ステーション - Mitaidesu kidō-jō no uchū sutēshon... het is net een ruimtestation dat in een baan om de aarde draait".

hij antwoordde schuchter:

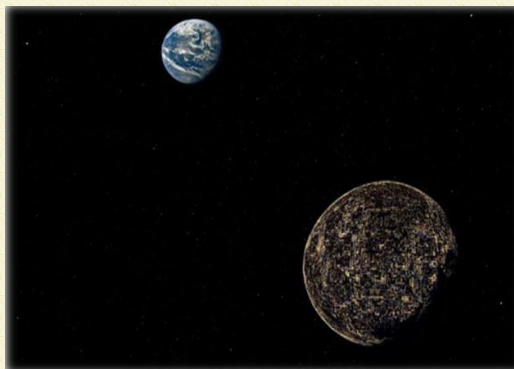
Nani... "Wat?"

Ze zeiden verder niets totdat we bij de rand en de ingang van de hangar kwamen. Het stopt daar gewoon zonder leuning want het is wijd open naar de ruimte en de kosmos. Je kunt naar buiten kijken want er is niets dat je scheidt van de diepe ruimte, zelfs geen glas maar een reeks onzichtbare krachtvelden die de lucht binnenhouden. De matrozen waren een beetje bang om dichtbij te komen, maar ik deed het toch en raakte met mijn rechterhand het krachtveld aan, zodat ze er een lichtblauwe gloed omheen konden zien. Ik duwde en leunde ertegen zodat ze konden zien dat het veilig was en dat niemand over de rand zou tuimelen. Zo kwamen ze eindelijk dichtbij om naar buiten te kijken.

Zij konden een massa sterren zien in de donkere nacht van de ruimte. Zo veel en zo helder dat er geen gelijkenis was op Aarde! Grote schepen in de verte met hun lichten knipperend en hun ramen verlicht. Helemaal rechts van hen zagen zij een groot, glad, metaalgrijs bolvormig voorwerp met weinig oppervlaktekenmerken die zij niet konden herkennen, zij keken er alleen maar verbaasd naar. En ik verklaarde:

- あれは今安全です 月 - Are wa, Tsuki ... "Dat is de maan."

Maar toen keken ze uiterst links van hen en hoewel het eerst niet gemakkelijk te vinden en te zien was, zagen ze de aarde ver weg, bijna een half miljoen kilometer van hen vandaan. Een prachtige blauw-witte bol ter grootte van een grote sinaasappel die op armlengte afstand werd gehouden.

Ze vielen allemaal achterover in totale verbazing! Totaal verbijsterd en zeiden:

- ああすごい 船上に子供が一人いる "!!! - Ā sugoi ... "Oh Wow !"

- なん - "て... "こったい 船上に子供が一人いる "?! - Nantekotta i?! ... "what the hell ?!"

- ? が一人いる "起きてる！きて... "る "！ - Nani ga oki teru!? ... "wat is er aan de hand!?"

ik stelde ze gerust:

--お願いします願いますい 船上に子供が一人いる "します, 心配しないでしない 船上に子供 が一人いる "で, 私は今あなたが医療援助を受けることができるよ私たちは今安全ですあなたを受けることができるよ連れて行きます。れて... "行きます。きます, また家に帰るに子供が一人いる "帰る " - Onegaishimasu, shinpaishinaide watashitachi wa anata o tsurete ikimasu mata ienikaeru ... "maak je alsjeblieft geen zorgen we brengen je terug naar huis. "